

Тетяна Гиріна

Державний податковий університет,
вул. Університетська, 31, Ірпінь, Київська обл.
hirinatetyana@gmail.com
ORCID: 0000-0003-1587-8767

“ПІСНЯ УКРАЇНИ” – МЕЛОДІЙНИЙ ГОЛОС НАЦІОНАЛЬНОЇ ГРОМАДИ В РАДІОПРОСТОРИ КАНАДИ ВІД 1959 Р.

© Гиріна Т., 2023

На прикладі конкретної радіоініціативи української громади в іномовному медіасередовищі Північної Америки осмислено роль та значення для громади живого українського слова, промовленого крізь простір та роки до покоління українців. Від 1959 р. “Пісня України” безперервно звертається до своїх вірних слухачів рідною для них мовою спершу з радіостанції “СКФН 1400” (о 19.00–19.30), потім “СНВО” (о 16.30–18.00), а нині “СJMR 1320” (о 19.20–19.50).

Завдяки безпосередньому спілкуванню з авторкою програми Н. Попович, а також аналізу архівної періодики встановлено історичну хронологію поступу ініціативи в національному середовищі українців Канади, віддано шану її зачинателям Прокопу та Вікторії Наумчукам, які започаткували багаторічну передачу, вдихнули в неї життя на наситили українським духом та звитягою на спільну національну справу сучасників.

Простежено тематичну поліфонію та стилістику музичного блоку ініціативи, актуалізовано питання значимості української мови для слухачів різних категорій: для старої аудиторії як безальтернативне джерело новинної інформації про Україну, для молодших слухачів як платформа до актуалізації знань та навичок спілкування мовою предків тощо. Осмислено глибоку місію українськомовних ініціатив у справі збереження власної національної ідентичності та прийнятливості поколінь.

Введено до наукового медіадискурсу імен продуцентів українського радіоконтенту Канади в різні роки, а саме: З. Прусаченко-Зубович, С. Лантуха, С. Новицького, А. Шеляк, В. Магденко, Т. Косач, В. Бойчука, Т. Горохович, Н. Куци-Ковальчук, В. Романюка, С. Баюса, З. Онищука, У. Мельник, І. Кравець, Н. Солтис, О. Сидорчук-Соколик та інших.

Охарактеризовано сприйнятливість української громади до позаєфірних заходів, ініційованих чи підтримуваних програмою та її зачинателями. Серед таких щорічні благодійні “Українські вечорниці”, періодичні святкування, концерти, мюзикли, танці тощо.

Ключові слова: іномовне середовище, конвергенція радіопростору, мапа світового українськомовного радіо, “Пісня України”, радіокористувач, радіопрограма, радіопрограми української еміграції, світове медіасередовище, українськомовне радіо, українськомовні медіаініціативи.

Вступ. Нація, яка добре знає і поважає свою історію, приречена на успіх та повагу серед глобального людства. Яскравим цвітом на строкатій палітрі глобального поступу є українська культура, традиції, емоційні та духовні надбання. Їх у ХХ–ХХІ ст. маємо дар відслідковувати та зберігати завдяки технічним особливостям і можливостям сучасних медіа. Преса, радіо, телебачення, а нині

інтернет є нетлінними платформами які зберігають для нащадків хроніку поступу та боротьби за свою ідентичність перемоги та звитяги, що надихатимуть наступні покоління. Науковці, які нині осмислюють потенціал цих зразків національної культури формують інструментарій для пізнання та ідентифікації себе наступниками, поколіннями переможців, слава про яких квітнучиме крізь віки.

Постановка проблеми. Українськомовне медіасередовище несправедливо ідентифіковане в його національних межах потребує розширення за рахунок талановитих та цінних зразків чудових ініціатив українців у різних країнах. Історія таких передач, періодики, телевізійного контенту багата і цікава, проте лише фрагментарно осмислена та систематизована. Сотні авторів, теле- та радіоведучих, які роками своєю працею створювали і продовжують працювати над возвеличенням української культури, збереженням національної ідентифікації, інформують, освідчують, надихають, в тому числі своїм прикладом, розрізнену аудиторію послуговують на повагу сучасників та високу оцінку їхніх здобутків і значення роботи для возвеличення української справи крізь роки.

Актуальність дослідження в аспекті системи світового українськомовного радіо полягає у: введені до наукового історичного та сучасного медіадискурсу знання про найстаршу українськомовну радіопрограму в Канаді “Пісня України”, яка присутня в радіопросторі Торонто на 70 околиць від 7 березня 1959 р.; збереженні імен продуцентів радіопрограми на різних історичних відтинках та відзначення їхнього внеску у спільне майбутнє. Дослідження присвячене осмисленню впливу окремої ініціативи на гуртування громади навколо української справи, посилення відчуття приналежності до неї, що десятиліттями визначало єдність та продуктивність діяльності громади віддалено від Батьківщини.

Формулювання мети та завдань статті. Мета розвідки полягає в осмисленні значення, внеску радіопрограми “Пісня України” в єднання громади та збереження національної самоідентифікації поколіннями українців в Канаді від середини ХХ ст. до нині. Досягнення визначеної мети передбачає прискіпливу дослідницьку увагу до: основних етапів створення, організаційних аспектів підготовки сценарію, запису, монтажу, співпраці з радіостанцією, рекламодавцями, жертводавцями, відстеження рубрикації, уваги до фінансової бази ініціативи та аудиторії, як визначального параметру успішності та адресності українського слова.

Максимальна документальність та наочність розвідки обумовлена роботою з архівними пресодруками, моніторингом цифрових платформ за темою дослідження, а також проведенням автором ексклюзивним інтерв'ю з талановитою українкою, яскравою представницею української громади Канади, авторкою та ведучою радіопрограми “Пісня України” Н. Попович.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичне підґрунтя проведеного дослідження складають авторські розвідки із осмислення історії українських ініціатив в радіопросторі Канади [15, с. 99–106], США [14, с. 22–28], інших країн [3]. Цінними для усвідомлення реалій є історичні хроніки, укладені радіоактивістом та багаторічним натхненником українського радіомовлення у США в ХХ ст. М. Сурмачем [10], бібліографічна згадка сучасника радіопрограми “Пісня України”, талановитого письменника У. Самчука [9, с. 14]. Публіцистичні зразки медіа української діаспори у вимірі цифрових платформ ставали об'єктом вивчення О. Богуславського [1, с. 212–222], Н. Сидоренко [4]; вивченню історії українського радіо присвячені наукові праці М. Васьківа [2, с. 103–113], П. Кекіша [5].

Попри те, науковий дискурс за темою є не виключним, а отже, потребує розвідок із примноження конкретними ініціативами історіографії українського журналістикознавства в історичному контексті та на сучасному етапі, чому присвячена пропонована стаття.

Виклад основного матеріалу. Радіопрограма, яку У. Самчук характеризував як “велику, тривалу, творчу лабораторію як духовного, так і матеріального дорібку українства Канади, що ра-

зом з церквою, школою, пресою та суспільними установами наглядно стверджують життєву силу великої української громади на цьому прекрасному континенті Канади” [9, с. 14]. “Пісня України” – найстарша українськомовна радіопрограма Північної Америки, яка безперервно виходить в ефір від 1959 р. Її перший випуск радіослухачі в Торонто та околицях (Канада) почули 7 березня того року. Заснована родиною Наумчуків ініціатива стала справжньою подією в житті української громади, адже живе промовлене українське слово, музичне надбання на найцінніше – новини з Батьківщини відтепер можна було почути в одному ефірі. “Як піонери у сфері етнічного радіо, Прокоп та Вікторія Наумчуки спричинилися до того, що “Пісня України” стала рідною і незамінною для її радіослухачів” [11]. Слухачі перших випусків програми зізнаються у своїх коментарях, що “в час виходу програми в ефір, життя в українських домівках завмирало. Всі слухали українське слово, українську пісню...” [11]. Подібне ставлення багаторічних слухачів програми існує донині, адже прихильники радіоініціативи не залишають її поза увагою зберігаючи традицію слухати рідну мову в ефірі радіо по буднях о 19.00–19.30 в ефірі радіостанції “СКФН 1400” (рис. 1).

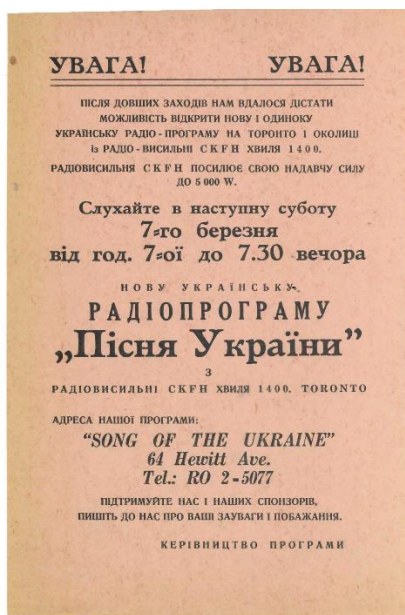

Рис. 1. Оголошення про вихід в ефір першого випуску радіопрограми

Першими дикторами радіопрограми була співзасновниця та дружина засновника медіаініціативи Вікторія Наумчук і Юрій Поченок. Однак вважаємо за доцільне згадати кожного радіопродюцента, дотичного до існування радіопрограми протягом її поважної історії, а це: “Зіна Прусаченко-Зубович, Семен Лантух, Славко Новицький, Анна Шеляк, Віра Магденко, Тамара Косач, Василь Бойчук, Тоня Горохович, Надя Куца-Ковальчук, Мінодора Фотій, Олександр Скоцень, Зенон Татарський, Василь Романюк (згодом Патріарх УПЦ КП Володимир), Олександр Аптекар, Оксана Кибальчич-Борецька, пані Ломага, Надя Попович, Олексій Сагайдаківський, Наталка Бундза-Іваницька, проф. Валентин Мороз (дисидент, в’язень советських тюрем), Марко Царинник, Євгенія Чайка, Борис Дніпровий, Дарія Резчинська-Павлюк, Олена Глібович, Степан Горlach, Маруся Наумчук, Анастасія Наумчук, Олександр Костирко, Людмила Шанта, Ірина Корпан, Тамара Гаврись, Оксана Жовнір, Поліна Дмитренко, Володимир Дмитренко, Галина Демчук, Богдана Котляренко, Оля Нечипоренко, Олег Сухий, др. Володимир Болюбаш, Раїса Галешко, Стефан Баюс, Зоряна Онищук, Уляна Мельник, Ірина Кравець, Наталія Солтис, Оксана Сидорчук-Соколик. З 6 вересня 2016 р. редактором та ведучою є Наталка Попович” [11].

Перше десятиліття виходу програми знаменувалося “багатими, плідними роками, протягом яких “Пісня України” завойовувала собі простір, час, увагу, ставала трибуною української пісні та слова зі щоденної програми, яка звучала в етері проміром сотень миль довкруги метрополії Торонто від Нягари до Мускоки, де живуть сотні тисяч канадських громадян українського роду” [9, с. 14] – так охарактеризував цей період У. Самчук. Український прозаїк та журналіст у своїй статті в журналі “Молода Україна” у квітні 1969 р. зазначав, що: “міряючи це мірою наших досить скромних можливостей у нових умовах початкуючих господарсько, культурно і інтелектуально громадян, ці наші досягнення виростають у великі, надійні з майбутнім феномени”, адже “наша прабатьківська дзвінка мова, наша чаруюча пісня, наші справи і наші проблеми, знаходять тут свій вислів і тим самим збагачують нас силою національно-творчого духу у цьому просторі” [9, с. 14].

У 1969 р. це вже була півторагодинна щоденна радіопрограма, почути яку можна було щоденно в ефірі радіостанції “CHWO” о 16.30–18.00. Слухачі ідентифікували початок радіопрограми за мелодією пісні українців-емігрантів “Далека ти і близька нам” на слова В. Щурата, музику С. Людкевича, а на завершення лунали ностальгійні мотиви нинішнього гімну “Ще не вмерла Україна” на слова П. Чубинського, музику М. Вербицького.

Під загальною редакцією Ю. Починюка працював цілий колектив співробітників у складі “редактора спортових новин Василя Бойчука, дитячої хвилини Ярослави Ломаги і Мінодори Фотій, дикторки та редакторки щоденних новин Вікторії Наумчук, Зіни Прусаченко, Тамари Косач, Наді Попіль, Ганни Шиляк, Жені Менделюк, Бориса Дніпрового” [9, с. 14]. Крім постійних учасників радіопроеграми, кожен ефір знаменувався виступами фахових “представників української політики, науки, мистецтва, письменництва, представників церкви, громадської роботи, організацій культури” [9, с. 14]. До великих церковних, світських свят, річниць готували спеціальні випуски, які містили тематичні відчити та калейдоскоп музичних композицій.

Активно розвивалася у ті роки і видавнича діяльність грамофонних платівок із добіркою концертів, імпрез, виступів, які слухачі могли почути в ефірі. Серед таких альбому пісень “Любїть Україну”, “Тихо над річкою”, “Не шуми калинонько”, “Легенький вітерець”, “Привіт коханню” та багато інших (рис. 2).

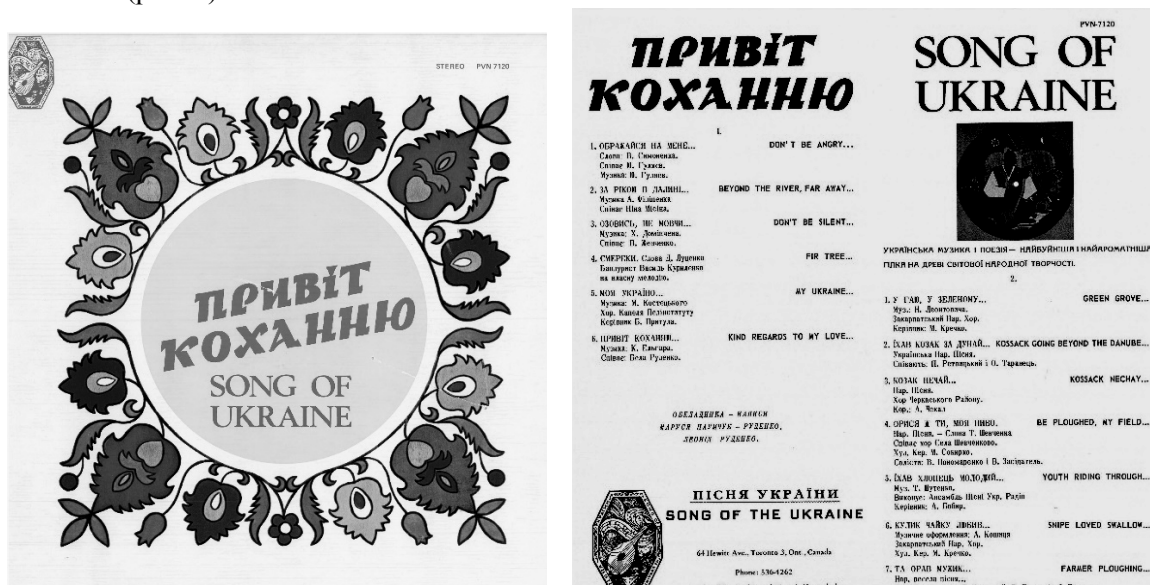

Рис. 2. Оформлення виданої добірки українських пісень радіопроеграми “Пісня України”

У 2019 р. в рамках урочистостей до святкування 60-річного ювілею радіопроеграми в готелі “Old Mill” (Канада) [16] було презентовано багату колекцію музичних платівок, що побачити світ протягом існування радіоїніціативи у Канаді та США. Серед них вирізняються і ті, які випущені “Піснею України”. Багату добірку музичних здобутків українців, збережених на платівках організатори справедливо вважають “музичним скарбом, доказом того, що українці в діаспорі не тільки зберегли українське слово, музику та пісню, але і примножили їх новими творами музичного та поетичного мистецтва” [11]. Тут є записи солістів, дуетів, квартетів, оркестрів. Записи служб Божих та різдвяних пісень, опер та оперет, декламацій та гуморесок. Серед знаменитих імен, співаки: “Рената Бабак, Осип Гошуляк, Михайло Мінський, Антін Дербіш, композитори: Богдан Веселовський, Зиновій Лавришин, Степан Гумінілович” [11] та ін. Окремим видом образотворчого мистецтва вважаємо оформлення обкладинок, вони, за свідченням організаторів, “надзвичайно гарні, високопатріотичні. Чого вартують лише обкладинки, оформлені знаменитим Едвардом Козаком, Петром Андрусівим, В. Беднарським” [11].

Про популярність радіопроеграми у ті роки свідчила кількість охочих подати рекламу в українському радіоефірі, адже, за загадками сучасників, “не має такого українського підприємства – торговлі, промислу, установ та інституцій, які б не оголошувалися в програмі. Це є ті вже матеріяльні засоби, фонди, що ними живе програма” [9, с. 14].

До тридцятої річниці у 1989 р. радіопрोगрама “несла інформацію українською мовою про те, що діється у світі, в Україні, в українській спільноті в діаспорі, в громадському, родинному чи особистому житті, давала можливість усім почути і коментарі видатних людей українського життя: духовних осіб, політиків, громадських діячів, науковців, творців української культури, письменників, артистів слова і пісні, композиторів, а також виступи нашої молоді” [12, с. 5]. З нагоди поважної дати українська громада святкувала, призначивши на 29 лютого 1989 р. концерт під назвою “30 років пісні і слова”. Урочистості відбулися в залі Вест Торонто Секондері скул на 330 Лендсдави Авеню у Торонто. Оголошуючи про запланований концерт, а також безпосередньо на заході керівник радіопрोगрами Прокіп Наумчук принагідно звертався до окремих слухачів та бізнесу з проханням про моральну та матеріальну підтримку: “ставайте нашими спорзорами, подавайте оголошення” [12, с. 5].

В ті роки серед слухачів радіопрोगрами був і український письменник М. Латишко. На святкуванні ювілею радіопрोगрами у 2019 р. він висловив впевненість у безальтернативній перспективі її існування надалі, адже: “Це чудова програма. У нас є тепер багато молодих талановитих виконавців, співаків, тому я вважаю, що на майбутнє програма забезпечена” [13]. Це майбутнє уособлює Н. Попович, яка від 2016 р. є не лише берегинею, але й натхненницею радіоініціативи, вона працює редакторкою: пише сценарій, працює за мікрофоном, самостійно записує та монтує кожен випуск.

Наразі радіопрोगрама у громадській власності. Після відкupu кредитовою спілкою “Будучність” нею започатковано фундацію із підтримки медіанаціативи, вона ж є і найбільшим фінансовим донором та підтримкою, без якої вихід в ефір був би неможливим. Найбільші витрати на утримання “Пісні України” складає ефірний час радіостанції “CJMR 1320”, що приблизно на місяць вартує \$4000. Від початку повномасштабної війни в Україні радіостанція безкоштовно кілька місяців надавала ефір для виходу спеціальних півгодинних випусків щонеділі. А в роки розквіту радіомовлення український бізнес мало не в чергу вишикувувався, аби отримати рекламні хвилини в ефірі радіопрोगрами, а їх не вистачало. Такий запит зовсім не дивний, адже популярність ініціативи була шаленою. Пані Наталка збирає згадки перших слухачів про програму і з гордістю за українську громаду засвідчує, що в час коли вона лунала в етері в хаті все замовкало, ніхто нічого не робив, всі слухали. Залюбки українці відвідували і організовані власниками концерти, які відбувалися в українському культурному центрі в м. Торонто (Канада).

Чи не найбільше в усі роки українську громаду цікавлять події в Україні, нині такі вістки особливо цінні для старших слухачів, які не мають доступу до інтернет технологій. Тому незмінним в програмі є інформаційний блок, кілька музичних композицій у кожному випуску. Позитивно слухачами сприймається історична рубрика, втім масив страшних новин з Батьківщини часто не залишає часу на огляди таких подій.

Однією з рубрик, яка збереглася від перших випусків є “Сумні вістки”. Це оголошення для громади про тих членів українців, які відійшли у вічність. В ефірі згадують життєвий шлях людини, її внесок в українську справу, читають молитву чи слухають особливу для неї музичну композицію. Згадують упівця повстанськими мелодіями, вихідців з окремих регіонів, піснями які заспівують в тих землях тощо. Традиційно замість квітів на могилу родина оголошує збір на добру справу. До прикладу це може бути фонд радіо чи газети “Гомін України”, будинок для старших людей у Торонто, від 2014 р. часто родичі померлого просять складати гроші в допомогу українським воякам.

До уваги слухачів періодично Н. Попович готує інтерв’ю з істориками, діячами української громади в Канаді чи в Україні. Серед них два інтерв’ю із волонтеркою із Перемишля О. Соляр, яка допомагає українським військовим із 2014 р., особисто доставляє допомогу на фронт. Слухачі радо сприймають такі інтерв’ю в радіоефірі. Для користувачів всесвітньої мережі авторка робить окремі записи розмов на своїх платформах у Facebook та YouTube у проєкті “Ой Канадо, канадочко” [6]. Там же розповідає про країну, цікаві місця, які варто відвідати і загалом про життя українців у Канаді. Серед інших проєктів талановитої українки: членство в Лізі українок Канади, робота в трьох хорах, організація і проведення благодійних концертів для допомоги Україні. Лише за кілька таких

заходів у серпні 2022 р. для потреб українського війська зібрали понад \$ 7000. Ще одне захоплення талановитої українки – письменництво, вона є авторкою збірки казок з посвятою до власної онуки “Казки про дівчинку Емму” [7], історії “Не плач, Настю”, присвяченій мамі та родині [8], інших праць. Крім того пані Наталка є активним дописувачем українських газет, готує сценарії на організовує щорічні благодійні “Українська вечорниці” – вечори української культури з мюзиклом на 1.15–1.5 год., вечерею і танцями. Щоразу тематика заходу різноманітна, та після дворічної перерви через карантинні обмеження періоду пандемії Covid-19, у 2022 р. називалися “Закарпатські фігли”. Без танців та з посиленою благодійною місією – так святкує українська діаспора під час війни.

31 березня 2019 р. у концертній залі Українського культурного центру Торонто в готелі “Old Mill” відбулося урочисте святкування 60-ліття радіопроеграми [16]. Із традиційним зверненням, яке постійні слухачі вже звикли чути в радіоефірі до гостей звернулася Н. Попович: “Доброго дня, шановні радіослухачі. Пісня України” [13]. За цим до уваги слухачів та присутніх у святковій залі дали концерт місцеві колективи, адресувавши теплі слова ювіляру. Оголошення про захід, короткий звіт після його проведення, музичні композиції, які можна було почути в святковому залі стають частинами української радіопроеграми.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Здавалося б поважний ювілей “Пісні України” мав обумовити великий звітний концерт, а вийшов скоріше програмовий, бо попереду ще багато випусків, реалізованих ініціатив та планів: яскравих, актуальних, глибоких, як непереможний український народ. І головна, на яку чекають всі українці світу, – програма про перемогу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Богуславський О. “Визволення” веде до “Свободи”: внесок одного радіо в незалежність України, або Свобода як окраєць хліба // Телевізійна й радіожурналістика. 2007. Вип. 7. С. 212–222.
2. Васьків М. Дослідження історії українського радіо на основі публікацій 1920–30-х років // Український інформаційний простір. 2016. Ч. 4. С. 103–113.
3. Гиріна Т. С. Українськомовне радіо у світовому медіапросторі : монографія. Запоріжжя: КПУ, 2018. 296 с.
4. Історія національного радіоефіру: Архівні матеріали (1942–1969) / упоряд. Н. Сидоренко. Київ, 2004. 115 с.
5. Кекіш П. Спогади радиста УПА. Торонто ; Львів : Літопис УПА, 2015. 130 с.
6. Попович Н. Ой Канадо, Канадочко. Youtube. URL : <https://www.youtube.com/@natalkapopovych9684>.
7. Попович Н. Казки про дівчинку Емму. Львів : Априорі, 2021. 56 с.
8. Попович Н. Не плач, Настю. Львів : Априорі, 2012. 380 с.
9. Самчук У. Десять творчих років “Пісні України” з Торонта // Молода Україна. Ч. 167. 1969. С. 14.
10. Сурмач М. Історія моєї “Сурми”. Спогади книгаря. Нью-Йорк : Сурма, 1982. 191 с.
11. 60-ліття радіопроеграми “Пісня України”. Торонто : Old Mill, 2019. 6 с.
12. Ювілей “Пісні України” // Гомін України. № 1-1 (2364-65). 1989. С. 5.
13. Fogum TV & Діамантовий Ювілей Радіопроеграми “Пісня України” SOFU Radio – Song of Ukraine – Пісня України 31 березня 2019 р. URL : <https://www.facebook.com/watch/?v=2326081280808914>.
14. Hirina T. Promotion of ukrainian-language radio programs in the information space of the USA (experience of 1930–1932) // Держава та регіони. Серія: Соціальні комунікації. 2021. № 2. С. 22–28.
15. Hirina T. Ukrainian radiobroadcasting in the atmosphere of Canadian polyculturalism in the creative legacy of S. Izyk // Поліграфія і видавнича справа. 2017. № 2 (74). С. 99–106.
16. Old Mill Toronto. URL : <https://www.oldmilltoronto.com/>.

REFERENCES

1. Boguslavskyi O. (2007). “Liberation” leads to “Freedom”: the contribution of one radio to the independence of Ukraine, or Freedom as the edge of bread. Television and radio journalism. Vol. 7. P. 212–222.
2. Vaskiv M. (2016). Study of the history of Ukrainian radio based on publications of the 1920s and 1930s. Ukrainian information space. Part 4. P. 103–113.

3. Hirina T. S. (2018). Ukrainian-language radio in the world media space : monograph. Zaporizhzhia. 296 p.
4. Sydorenko N. (2004). History of the national radio air: Archive materials (1942–1969). Kyiv. 115 p.
5. Kekish P. (2015). Memoirs of a UPA radio operator. Toronto ; Lviv : UPA Annals, 130 p.
6. Popovych N. (2022). Oh Canada, little Canada. Youtube. URL : <https://www.youtube.com/@natakapopovych9684>.
7. Popovych N. (2021). Tales about the girl Emma. Lviv : Apriori. 56 p.
8. Popovych N. (2012). Don't cry, Nastya. Lviv : Apriori. 380 p.
9. Samchuk U. (1969). Ten creative years of "Songs of Ukraine" from Toronto. Young Ukraine. No. 167. P. 14.
10. Surmach M. (1982). The history of my "Surma". Memories of a bookseller. New-York : Antimony. 191 p.
11. 60th anniversary of the "Song of Ukraine" radio program. (2019). Toronto : Old Mill. 6 p.
12. Jubilee "Songs of Ukraine". (1989). Homin of Ukraine. No. 1-1 (2364-65). C. 5.
13. Forum TV & Diamond Jubilee of the Radio program "Song of Ukraine" SOFU Radio –Song of Ukraine March 31. (2019). URL : <https://www.facebook.com/watch/?v=2326081280808914>.
14. Hirina T. (2021). Promotion of Ukrainian-language radio programs in the information space of the USA (experience of 1930–1932). State and regions. Series: Social communications. No. 2. P. 22–28.
15. Hirina T. (2021). Ukrainian radiobroadcasting in the atmosphere of Canadian polyculturalism in the creative legacy of S. Izyk. Printing and publishing. No. 2 (74). P. 99–106.
16. Old Mill Toronto. (2021). URL : <https://www.oldmilltoronto.com/>.

Hyrina Tetiana

“THE SONG OF UKRAINE” – THE MELODOUS VOICE OF THE NATIONAL COMMUNITY IN THE RADIO SPACE OF CANADA SINCE 1959

On the example of a specific radio initiative of the Ukrainian community in the foreign-language media environment of North America, the role and significance of the living Ukrainian word spoken through space and years to a generation of Ukrainians for the community is understood. Since 1959, “Song of Ukraine” has been continuously addressing its loyal listeners in their native language, first from radio station “CKFH 1400” (at 19.00 – 19.30), then “CHWO” (at 16.30 – 18.00), and now “CJMR 1320” (at 19.20T – 19.50).

Thanks to direct communication with the author of the program, N. Popovych, as well as an analysis of archival periodicals, a historical chronology of the progress of the initiative in the national environment of Ukrainians in Canada was established, and tribute was paid to its founders, Prokop and Viktoria Naumchuk, who started the long-term program, breathed life into it and imbued it with Ukrainian spirit and success. to the common national cause of contemporaries.

The thematic polyphony and stylistics of the musical block of the initiative were traced, the question of the importance of the Ukrainian language for listeners of different categories was updated: for the older audience as an irreplaceable source of news information about Ukraine, for younger listeners as a platform for updating knowledge and communication skills in the language of their ancestors, etc. The deep mission of Ukrainian-language initiatives in the matter of preserving one's own national identity and the acceptability of generations has been elaborated.

The names of the producers of Ukrainian radio content in Canada in different years were introduced into the scientific media discourse, among them Z. Prusachenko-Zubovych, S. Lantuha, S. Novytskyi, A. Shelyak, V. Magdenko, T. Kosach, V. Boychuka, T. Horokhovych, N. Kutsi-Kovalchuk, V. Romanyuka, S. Bayusa, Z. Onyshchuk, U. Melnyk, I. Kravets, N. Soltys, O. Sydoruk-Sokolyk, and others.

The receptivity of the Ukrainian community to off-air events initiated or supported by the program and its initiators is characterized. Among them are the annual charity “Ukrainian Evenings”, periodic celebrations, concerts, musicals, dances, etc.

Key words: foreign language environment, convergence of radio space, map of world Ukrainian-language radio, “Song of Ukraine”, radio user, radio program, radio programs of Ukrainian emigration, world media environment, Ukrainian-language radio, Ukrainian-language media initiatives.